John Shirley şi William Gibson

# Specie integrată

*vol. CHROME (Burning Chrome,* 1986)

Poate că se întâmplase în „Club Justine", în „La Jimbo", în „Tristul Jack" sau în „Podarii"; Coretti nu era sigur unde anume o văzuse întâia dată. Ea putuse fi oricând, în oricare dintre barurile acelea. Înota prin semiviaţa submarină a sticlelor şi paharelor, prin volbura lentă a fumului de ţigară... se deplasa prin elementul ei natural, de la un local la altul.

Acum, Coretti îşi amintea prima lor întâlnire, de parcă ar fi zărit-o prin celălalt capăt al unui telescop puternic: o imagine minusculă, clară şi foarte îndepărtată.

O remarcase mai întâi în „Prin Spate". Denumirea se datora faptului că accesul se făcea printr-o fundătură îngustă. Pereţii acesteia erau mâzgăliţi cu graffiti, iar fluturii nopţii împestriţau becurile protejate cu apărători din sârmă. Sub tălpi scrâşneau sfărâmături de la cărămizile vopsite în alb. Pătrundeai după aceea într-un spaţiu slab iluminat, bântuit de vaga şi derutanta prezenţă a altor şase becuri care încercaseră şi eşuaseră în aceeaşi încăpere, sub conducerea altor patroni. Uneori, Coretti mergea acolo, pentru că-i plăcea surâsul obosit al barmanului negru şi pentru că puţinii clienţi încercau rareori să fie comunicativi.

Nu se pricepea să flecărească cu persoane necunoscute, nici la petreceri, şi nici în localuri.

Se descurca perfect în comunitatea colegiului, unde ţinea un curs introductiv de lingvistică; putea discuta cu şeful de catedră despre secvenţialitate şi opţionalitate în iniţierea conversaţiilor. Cu toate acestea, era incapabil să tăifăsuiască cu necunoscuţii în baruri sau la petreceri. Nu mergea la multe petreceri. Frecventa însă o mulţime de baruri.

Coretti nu ştia cum să se îmbrace. Hainele reprezentau un limbaj, iar el era un fel de bâlbâit vestimentar, incapabil de cea mai elementară declaraţie coerentă care să-i destindă pe străini. Fosta lui soţie îi spunea că se îmbracă precum un marţian şi, pur

şi simplu, nu părea unul dintre locuitorii oraşului. Lui nu-i plăcea s-o audă vorbind aşa, pentru că era adevărat.

Nu avusese niciodată o fată precum cea care stătea cu spinarea uşor arcuită în lumina submarină ce se revărsa pe tejgheaua barului din „Prin Spate". Aceeaşi lumină se înşuruba în lentilele ochelarilor barmanului, străpungea gâturile sticlelor înşiruite pe rafturi şi împroşca oglinda mătuită. Astfel luminată, rochia fetei avea culoarea verde a porumbului crud, a unei păstăi pe jumătate descojite, dezvelind spinarea, decolteul şi, prin despicăturile laterale, cea mai mare parte a coapselor. În seara aceea, părul ei reflecta nuanţele aramei. În seara aceea, ochii îi erau verzi.

Coretti avansă hotărât printre măsuţele pustii din crom şi melamină, până la bar, unde comandă un bourbon sec. Îşi scoase scurta din molton şi în cele din urmă o ţinu în poală, aşezându-se la un taburet distanţă de fată. „Eşti grozav", urlă în sine şi, „o să creadă că-ţi ascunzi erecţia." Surprins, constată că într-adevăr avea ce ascunde. Se examină în oglinda dinapoia tejghelei: un bărbat de treizeci de ani, cu păr negru, rar şi chip palid şi îngust, pe gâtul mult prea lung pentru gulerul descheiat al cămăşii din nailon, imprimată cu reproducerile în trei culori ţipătoare ale unor automobile din 1910. Purta o cravată cu dungi diagonale late, maro şi negre, fără îndoială prea îngustă pentru colţurile gulerului — acum îşi  dădea seama — grotesc de lungi. Sau poate culoarea nu era cea potrivită... Oricum, ceva...

Lângă el, în limpezimea întunecată a oglinzii, fata cu ochii verzi semăna cu Irma La Douce. Privind-o însă mai atent, scrutându-i figura, Coretti se înfioră. O faţă de animal... O faţă frumoasă, totuşi simplă, vicleană, bidimensională. „Când va simţi că te uiţi la ea", gândi el, „o să-ţi întoarcă un surâs de dispreţ amuzat — la ce altceva te-ai aştepta?"

— Pot să... hâm... vă ofer ceva de băut? bâigui bărbatul.

În asemenea situaţii, Coretti era posedat de un îngrozitor de penibil tic lingvistic, specific învăţătorilor. *Hâm.* Se cutremură. *Hâm.*

— Dacă puteţi să-mi... hâm... oferiţi ceva de băut? Vai, dar e foarte amabil din partea dumneavoastră, replică ea uluindu-l. Ar fi un lucru foarte drăguţ.

Ca prin vis, Coretti observă că răspunsul fetei suna la fel de preţios şi nesigur ca şi oferta lui.

— Cu o asemenea ocazie, continuă ea, un Tom Collins ar merge de minune.

„Cu o asemenea ocazie? De minune?" Zguduit, Coretti comandă două cocteiluri şi plăti. O femeie mătăhăloasă în blugi şi cămaşă de cowboy brodată ateriză lângă el şi-i ceru barmanului să-i schimbe nişte fise.

— Mersi, mormăi ea, apoi se apropie ţanţoş de tonomat şi programă pe Conway şi Loretta cu „You're The Reason Our Kids Are Ugly".

Coretti se întoarse către necunoscuta în verde şi murmură ezitant:

— Vă place muzica country-and-western?

*Vă place...?* Gemu în gând faţă de modul de formulare şi se strădui să zâmbească.

— Da, sigur că da, răspunse ea cu o infimă nazalizare, bineînţeles că-mi place.

Femeia îmbrăcată în blugi se aşeză lângă Coretti, de unde o întrebă, făcându-i cu ochiul:

— Teroristu' ăsta mic se ţine scai dă tine?

— Ce dracu', replică doamna în verde cu ochi de animal, nici gând, scumpo, io mi-s cu ochii pă iel.

Şi râse. Exact atât cât trebuia. Partea de dialectolog din bărbat tresări tulburată; schimbarea frazării şi a inflexiunii fusese prea perfectă. Era oare actriţă? O imitatoare talentată? Termenul *mimetism* îi apăru brusc în minte, dar îl îndepărtă pentru a studia reflexia fetei în oglindă; şirurile de băuturi îi mascau sânii precum un veşmânt din sticlă.

— Mă numesc Coretti, rosti el, poltergeistul său verbal adoptând pe neaşteptate stilul total neconvingător de tip dur. Michael Coretti.

— Încântată de cunoştinţă, zise fata, prea încet ca să poată fi auzită de cealaltă şi revenind din nou la jalnica parodiere a lui Emily Post.

— Conway şi Loretta, vorbi individa în blugi fără să se adreseze cuiva anume.

— Antoinette, continuă cea în verde, înclinând capul.

Îşi termină paharul, se prefăcu că-şi examinează ceasul, spuse un mulţumesc-pentru-trataţie dat dracului de politicos şi plecă.

Zece minute mai târziu, Coretti o urmărea pe Third Avenue. Nu urmărise pe nimeni în viaţa lui, ceea ce îl înspăimânta şi îl excita în aceeaşi măsură. Cincisprezece metri părea un interval discret, dar ce putea face dacă Antoinette ar fi privit întâmplător peste umăr?

Third Avenue nu este o stradă întunecată şi acolo, sub lumina unui felinar, precum sub un reflector de teatru, ea începu să se schimbe. Artera era pustie.

Fata traversa strada. Coborî de pe bordură şi procesul începu. Mai întâi, cu şuviţe de culoare în păr — iniţial Coretti crezuse că erau reflexii de lumină. Nu existau însă tuburi fluorescente care să proiecteze petele colorate ce apăreau, lunecând şi întrepătrunzându-se aidoma băltoacelor de petrol pe apă. După aceea culorile dispărură şi, trei secunde mai târziu, părul devenise blond-coliliu. Bărbatul continuă să fie sigur că era vorba de un joc de lumini, până ce rochia ei porni să se contorsioneze, răsucindu-se pe trup aidoma unei folii de plastic aderent. O parte se desprinse complet şi rămase pe pavaj sub forma unor crâmpeie încreţite, năpârlită ca pielea unei lighioane fabuloase. Când Coretti trecu pe lângă ea, se transformase într-o spumă verzuie, fâsâind, dizolvându-se, dispărând. El ridică privirea către fată şi aceasta purta acum o altă rochie, din satin verde cu ape. Pantofii se schimbaseră şi ei. Umerii Antoinettei erau dezgoliţi, cu excepţia bretelelor subţiri care i se încrucişau pe spinare. Părul îi devenise scurt şi adunat în smocuri ascuţite.

Coretti îşi dădu seama că se rezemase de vitrina unui bijutier, iar răsuflarea îi gâfâia neregulat în umezeala serii de toamnă. Auzea cadenţele unei discoteci aflate la două cvartale depărtare. Pe măsură ce se apropia de localul respectiv, mişcările fetei căpătară subtil un ritm nou — o accentuare în legănatul şoldurilor, în modul cum călca trotuarul. Portarul o lăsă să treacă, salutând-o nesigur din cap. Îl opri pe Coretti, îi examină atent permisul de conducere şi se încruntă spre scurta lui din molton. Nerăbdător, bărbatul cercetă revărsarea de lumini dinspre vârful unei scări din plastic lăptos, aflată înapoia portarului. Fata dispăruse acolo, în fulgerele automate şi tunetele redundante.

Mormăind fără chef, paznicul îl lăsă să treacă şi Coretti se năpusti în susul scării, goana lui perturbând luminile de sub treptele din plastic translucid.

Lingvistul nu mai fusese niciodată într-o discotecă; se trezi într-un mediu destinat completei satisfacţii-prin-distracţii. Îşi croi drum cu nervozitate printre gesturi, mode şi incantaţii urbane mecanice, ce bubuiau din difuzoarele uriaşe. O căută aproape orbeşte pe ringul de dans cu poziţii încremenite sub luminile stroboscopice.

O găsi la bar, sorbind dintr-un pahar rece, înalt şi lugubru şi ascultând un tânăr care purta o cămaşă largă de mătase ivorie şi colanţi negri. Încuviinţa din cap la intervale pe care Coretti le aprecie drept corespunzătoare. El însuşi comandă, indicând o sticlă de bourbon. Fata bău cinci sonde înalte, după care îl urmă pe tânăr pe ringul de dans.

Evolua perfect sincronizată cu muzica, trecând de la o postură la alta; parcurse cu graţie, dar fără ostentaţie, întreaga serie obligatorie de figuri, adaptându-se perfect. Mereu, mereu adaptându-se perfect. Partenerul ei dansa mecanic, executând cu dificultate ritualul.

Când melodia se încheie, fata se răsuci brusc şi se afundă în grosul mulţimii. Gloata mişcătoare i se închise în jur precum un lichid vâscos.

Coretti se repezi după ea fără s-o scape din ochi — şi fu singurul care-i zări metamorfoza. Până să ajungă la scară, era roşcat-arămie şi purta o rochie lungă, albastră. O floare albă îi îmbobocea înapoia urechii drepte; acum părul îi era lung şi lins. Sânii îi deveniseră ceva mai largi, iar şoldurile puţin mai grele. Coborî treptele câte două o dată şi pe Coretti îl încercă teama pentru ea. La cât băuse...

Alcoolul părea însă că nu are nici un efect asupra fetei.

Fără s-o slăbească o clipă din ochi, bărbatul o urmă, simţindu-şi inima bătând mai iute decât pulsaţiile discotecii dinapoia sa, convins că, dintr-o clipă în alta, Antoinette avea să se întoarcă, să-l ţintuiască cu privirea şi să strige după ajutor.

La două intersecţii mai jos pe Third Avenue, ea intră în „Lothario". Păşea acum altfel. „Lothario" era un local alcătuit dintr-o serie de săliţe liniştite, ticsite de ferigi şi oglinzi stil Art Déco. Din tavan atârnau imitaţii de lămpi Tiffany, alternând cu ventilatoare cu pale din lemn care se roteau mult prea lent ca să poată învolbura fuioarele de fum ce pluteau prin murmurul blând al conversaţiilor. După vacarmul discotecii, „Lothario" reprezenta un loc tihnit şi reconfortant. Un pianist de jazz,

purtând cămaşă în dunguliţe şi o cravată cu nodul slăbit, concura în surdină discuţiile şi râsetele de la o duzină de mese.

Ea se găsea la bar; doar jumătate din taburete erau ocupate, însă Coretti alese o masă la perete, în umbra unui palmier miniatural, şi comandă bourbon.

Bău paharul şi mai ceru unul. În seara asta, nu prea simţea alcoolul.

Antoinette stătea lângă un tânăr, un alt tânăr, cu aceleaşi trăsături regulate, prietenoase. Purta o cămaşă de golf galbenă şi blugi călcaţi cu dungă. Şoldul ei îl atingea uşor pe al tânărului. Nu păreau că vorbesc, totuşi Coretti simţea că există o comunicare. Se aplecau lent unul spre celălalt, în tăcere. Lingvistul încercă o senzaţie ciudată. Se duse la toaletă şi se stropi cu apă pe faţă. Când se întoarse, făcu în aşa fel încât să treacă la mai puţin de un metru de cei doi. Buzele nu li se clintiră până ce nu intră în raza lor auditivă.

Pe rând, murmurară fleacuri realiste:

— ... văzut anterioarele lui filme, dar...

— Cam autoindulgent, nu crezi?

— Bineînţeles, dar în ideea că...

În clipa aceea, Coretti ştiu pentru prima dată ce erau, ce trebuiau să fie. Indivizi dintre cei pe care-i vezi în localuri şi care par că s-au născut acolo, care par cu adevărat în mediul lor natural. Nu nişte drojdieri, ci mobile umane. Funcţii ale barului. Dependinţe... O specie integrată.

Ceva din el îl îmboldea spre o confruntare. Ajunse la masa lui, dar constată că nu se putea aşeza. Se răsuci, inspiră adânc şi porni rigid către bar. Ar fi dorit să atingă umărul neted al fetei şi s-o întrebe cine era, mai precis ce era, şi să sublinieze nepăsătoarea ironie a sorţii că tocmai el, Coretti, cel îmbrăcat ca un marţian, indiscretul, neadaptatul ale cărui ţinută şi conversaţii nu se potriveau niciodată, el le descoperise în cele din urmă secretul.

Nu avu însă curajul s-o facă şi se mulţumi să se aşeze pe taburetul de lângă fată şi să comande un bourbon.

— Dar nu crezi, îşi întreba ea vecinul, că toate astea sunt relative?

Curând, locurile de după tânăr au fost ocupate de o pereche care discuta politică. Antoinette şi Cămaşă-de-golf preluară perfect tema, reciclând-o, vorbind doar atât de tare cât

să fie auziţi. În timp ce vorbea, chipul fetei rămânea inexpresiv. O pasăre ciripind pe un ram...

Stătea atât de natural pe taburet, de parcă s-ar fi găsit într-un cuibuşor. Cămaşă-de-golf plătea băuturile. Avea întotdeauna bani potriviţi, cu excepţia cazurilor când voia să lase bacşiş. Coretti îi privi deşertând metodic câte şase cocteiluri fiecare, aidoma unor insecte ce se hrănesc cu nectar. Cu toate acestea, glasurile lor nu-şi sporiră nici o clipă intensitatea, obrajii nu li se înroşiră şi, când în cele din urmă se sculară, se mişcară fără urmă de ameţeală — o slăbiciune, gândi Coretti, o fisură în camuflajul lor.

Nu-i acordară absolut nici cea mai mică atenţie, în vreme ce-i urmări prin trei localuri succesive.

Când intrară în „Waylon", se metamorfozară atât de rapid, încât lingvistului îi veni greu să urmărească fazele transformării. Era unul dintre barurile acelea cu uşile toaletelor inscripţionate cu Pointeri şi Setteri, iar deasupra platourilor cu pastramă şi cârnaţi iuţi exista o plăcuţă din imitaţie de pin pe care scria: *Avem o înţelegere cu băncile. Ele nu servesc bere şi noi nu acceptăm cecuri*

În „Waylon", fata era durdulie, cu cearcăne întunecate sub ochi. Pe costumul din poliester se vedeau pete de cafea. Tovarăşul ei purta blugi, tricou şi şapcă roşie de basebal, cu o emblemă alb-roşie Peterbilt. Coretti riscă să-i piardă, când petrecu un minut disperat în „Ţintaşii", clipind derutat înaintea unui afiş din carton pe care scria de mână: *Ţinta noastră este plăcerea dumneavoastră — Plăcerea noastră este să ţintiţi bine.*

Third Avenue se pierdea în apropierea portului într-un ghem pietrificat de cărămidărie. Pe durata ultimului cvartal, vărsături recente însemnau din loc în loc pavajul, iar bătrâni moţăiau în faţa televizoarelor alb-negru, sigilaţi de-a pururi îndărătul geamurilor aburite ale hotelurilor decolorate.

Barul pe care-l descoperiră acolo nu avea nume. Un as de caro se cojea treptat pe fereastra nespălată şi barmanul avea un chip ca un pumn strâns. Un tranzistor FM în carcasă de plastic albicios jelea rockuri digerabile peste şirurile inegale de mese pustii. Băură bere şi cincizeci de tărie. Erau bătrâni acum, două nulităţi care pileau şi fumau sub lumina becurilor goale, tuşind deasupra pachetului de Camel mototolit pe care ea îl scosese din buzunarul unei pelerine cafenii, murdare.

La ora două şi douăzeci şi cinci se găseau în sala de la ultimul etaj al noului complex hotelier ce domina portul. Ea purta o rochie de seară, iar el un costum închis la culoare. Sorbeau din coniac şi se prefăceau că admiră luminile oraşului. Raseră fiecare câte trei coniacuri, în vreme ce Coretti îi spionă dinapoia unui Wild Turkey mic, servit într-o sondă din cristal Waterford.

Băură până la închidere. Coretti îi urmă în lift. Îi surâseră politicoşi, dar îl ignorară. În faţa hotelului erau două taxiuri; ei se urcară într-unui, iar Coretti în celălalt.

— Urmăreşte maşina aia, rosti Coretti răguşit, aruncând ultima lui bancnotă de douăzeci de dolari hippie-ului bătrân de la volan.

— S-a făcut, moşule, gata...

Şoferul se ţinu de coada celuilalt automobil cale de şase cvartale, până la un alt hotel, mai modest. Cei doi coborârâ şi intrară în clădire. Coretti ieşi încet din taxiul său, gâfâind.

Simţea că i se face rău de gelozie: pentru încarnarea conformităţii, pentru această femeie care nu era o femeie, ci un tapet uman. Privi hotelul... şi-şi pierdu curajul. Îi întoarse spatele.

Merse pe jos până acasă. Şaisprezece cvartale... La un moment dat, îşi dădu seama că nu era beat. Nu era câtuşi de puţin beat.

Dimineaţa, sună la colegiu ca să-şi anuleze prima oră. Cu toate acestea, nu se simţea deloc mahmur. Nu avea gura uscată şi, examinându-se în oglinda de la baie, văzu că ochii nu-i erau injectaţi.

După-amiază dormi şi visă oameni cu chipuri de oi, reflectate în oglinzile dinapoia şirurilor de sticle.

În seara aceea ieşi să cineze, singur... şi nu mâncă nimic. Avea sentimentul că mâncarea din farfurie se holba la el. O răscoli puţin, ca să lase impresia că ciugulise ceva, plăti şi merse într-un bar. Apoi în altul. Şi în altul, căutând-o. Acum îşi folosea cartea de credit, deşi intrase deja adânc în contul Visa. Dacă o întâlnise cumva, n-o recunoscuse.

Uneori, supraveghea hotelul în care o văzuse intrând. Examina cu atenţie toate cuplurile care intrau ori ieşeau. N-ar fi putut s-o identifice doar după aspect... dar trebuia să existe o *senzaţie,* un soi de recunoaştere intuitivă. Privi perechile, însă nu fu niciodată sigur.

În următoarele săptămâni, vizită sistematic localurile din oraş. Înarmat la început cu harta străzilor şi cu cinci pagini rupte din cartea de telefon, progresă treptat spre locurile mai obscure, taverne care nu erau menţionate nicăieri. Unele nici nu aveau telefon. Deveni membru al unor cluburi particulare dubioase, descoperi spelunci fără autorizaţie, funcţionând după închiderea celorlalte, unde îţi aduceai trăscăul, şi stătu, intimidat, în odăi întunecate consacrate unor domenii obscure ale sexualităţii, despre care până atunci nici nu ştiuse că existau.

Continuă însă cu ceea ce devenise circuitul său nocturn. Începea întotdeauna din „Prin Spate". Fata nu era niciodată acolo, nici în următorul local, nici în următorul. Barmanii îl cunoşteau şi le făcea plăcere să-l vadă apărând, deoarece consuma întruna fără să pară că se îmbată vreodată. De acord, se cam holba la ceilalţi clienţi — şi ce dacă?

Coretti îşi pierdu slujba.

Lipsise de la prea multe ore. Începuse să supravegheze hotelul ori de câte ori putea, chiar şi în timpul zilei. Fusese văzut în prea multe baruri. Părea că nu-şi schimba niciodată hainele. Refuzase să ţină cursuri la seral. Uneori se oprea în toiul unei expuneri, întorcându-se şi privind pierdut pe fereastră.

În secret, fusese mulţumit de concediere. Colegii îi aruncau căutături ciudate la reuniunile cadrelor, unde nu putea mânca nimic. Iar acum avea mai mult timp disponibil pentru căutare.

Coretti o găsi pe fată într-o noapte de miercuri, la ora două şi cincisprezece, într-un bar pentru homosexuali denumit „Hambarul", lambrisat în lemn natur, de care spânzurau căpestre şi unelte agricole ruginite. Totul aici era strident: parfumul, râsetele şi berea. Antoinette era sora veselă a tuturor, îmbrăcată într-o rochie cu strasuri albastre şi purtând o pană verde în părul castaniu, coafat. Învăluit de o senzaţie de uşurare aproape celulară, Coretti fu conştient de un soi de admiraţie, o mândrie stranie pe care o simţea acum în ea... şi în cei asemenea ei. Fata aparţinea şi locului acesta. Era un arhetip, o hetero-sexuală care nu reprezenta nici un fel de ameninţare

pentru „fetiţe" ori pentru prietenii lor. Tovarăşul ei devenise un bărbat fără vârstă, cu tâmplele grijuliu argintate, purtând un pulover din angora şi pardesiu.

Băură şi iar băură, şi ieşiră în ploaie râzând — râsul perfect adecvat. Un taxi aştepta; ştergătoarele parbrizului său duplicau bătăile inimii lui Coretti.

Ţopăind stângaci peste băltoacele de pe trotuar, el se strecură în maşină, aşteptând temător reacţia lor.

Stătea pe bancheta din spate, alături de fată.

Bărbatul cu tâmplele argintate se adresă şoferului. Acesta murmură ceva în microfon, băgă în viteză şi porni prin ploaie pe străzile întunecate. Peisajul urban nu-l impresiona deloc pe Coretti, care îşi putea imagina deja taxiul oprindu-se, bărbatul grizonat şi femeia râzătoare împingându-l afară şi arătându-i, zâmbind, poarta unui azil de nebuni. Sau: taxiul frânând şi cuplul coborând, scuturând cu tristeţe din capete. De o duzină de ori îşi închipui maşina staţionând pe o stradă lăturalnică, pustie, unde el era sugrumat metodic. Abandonat mort în ploaie. Fiindcă nu era unul de-al lor.

Ajunseră însă la hotelul lui Coretti.

În lumina slabă a luminiţei taxiului, îl privi cu atenţie pe cel de lângă el căutând banii pentru cursă. Putea distinge limpede căptuşeala pardesiului, care era una şi aceeaşi cu puloverul din angora. Nu se zărea umflătura unui portofel şi nici vreun buzunar, însă se deschise un soi de fantă care se lărgi când degetele bărbatului rămaseră deasupra ei, apoi vărsă bani. Trei bancnote, împăturite, lunecară lin dinăuntru. Banii erau uşor umezi. Se uscară imediat ce bărbatul îi despături, aidoma aripilor unui fluture abia ieşit din crisalidă.

— Păstrează restul, spuse individul integrat coborând din taxi.

Antoinette se strecură după el şi Coretti îi urmă, văzând înaintea ochilor numai fanta. Crăpătura umedă, tivită cu roşu, ca o branhie.

Holul hotelului era pustiu, iar recepţionerul stătea aplecat deasupra unui careu de cuvinte încrucişate. Perechea pluti în tăcere prin faţa lui şi intră în ascensor, cu Coretti ţinându-se aproape. La un moment dat, încercă să prindă privirea femeii, însă ea îl ignoră. Iar mai apoi, în vreme ce liftul urca şapte nivele mai sus de etajul unde locuia lingvistul, Antoinette se apleacă şi

mirosi scrumiera cromată din perete, tot aşa cum un câine adulmecă solul.

În toiul nopţii, hotelurile nu sunt niciodată cufundate în tăcere. Coridoarele nu sunt niciodată absolut liniştite. Se aud nenumărate suspine neclare, foşnete de cearşafuri şi glasuri înăbuşite vorbind în somn. Cu toate acestea, pe coridorul etajului nouă, Coretti avu senzaţia că se deplasează printr-un vid perfect, lipsit de zgomote; pantofii săi nu scoteau nici un sunet pe mocheta lipsită de culoare, până şi bătăile inimii lui de intrus erau absorbite de imprimeurile vagi care decorau tapetul.

Încercă să numere micuţele ovaluri din plastic, prinse cu şuruburi în uşi, fiecare gravat cu trei cifre, dar coridorul părea că se întinde la nesfârşit. În cele din urmă, bărbatul se opri în fata unei uşi ca toate celelalte, furniruită cu imitaţie de lemn de trandafir, şi puse palma deasupra broaştei, lipind-o de metal. Se auzi un râcâit, apoi mecanismul ţăcăni şi uşa se deschise. Când bărbatul îşi retrase mâna, Coretti zări o aşchie osoasă de forma unei chei, roz-cenuşie, retrăgându-se umedă în carnea albicioasă.

În cameră nu ardea nici o lumină, însă haloul palid de neoane al oraşului se strecura printre jaluzele, per-miţându-i să distingă chipurile a peste o duzină de persoane cocoţate pe marginile patului, canapelei, fotoliilor şi taburetelor din bucătărie. La început, Coretti crezu că aveau ochii deschişi, apoi pricepu că pupilele mate erau acoperite de membrane nictitante, pleoape terţiare ce reflectau slabele tonuri fluorescente dinspre fereastră. Purtau îmbrăcămintea adecvată ultimului local vizitat; mantalele diforme ale Armatei Salvării stăteau alături de coloratele haine sport din suburbii, rochiile de seară lângă salopetele prăfuite de fabrică, hainele din piele ale moto-cicliştilor lângă tweedul Harris bine periat. În somn, dispăruse orice contrafacere de umanitate.

Erau aciuaţi aici peste noapte.

Cuplul său se instală pe marginea măsuţei de melamină din bucătărie, iar Coretti şovăi, rămas singur în mijlocul covorului. Ani-lumină de mochetă păreau că-l despart de ceilalţi, totuşi ceva îl atrăgea din depărtare, promiţându-i odihnă, pace şi integrare. Continua însă să ezite, tremurând de o indecizie care părea că ia naştere din nucleul genetic al fiecărei celule a trupului său.

Până ce ei deschiseră ochii, cu toţii simultan, membranele lunecând în lateral şi dezvăluind calmul nepământean al locuitorilor din fosa cea mai întunecată a oceanului.

Coretti urlă şi o luă la goană, alergând pe coridoare şi coborând scările din beton răsunător, spre ploaia răcoritoare şi străzile aproape pustii.

Nu reveni niciodată în odaia sa de la etajul trei al imobilului. Plictisitul detectiv al hotelului strânse cărţile de lingvistică şi singurul geamantan de haine, care fură vândute în cele din urmă la licitaţie. Coretti închirie o cameră într-o pensiune condusă de o baptistă încruntată, antialcoolică, care-şi obliga chiriaşii să se roage la începutul fiecăreia dintre cinele arse pe plită. N-o deranja faptul că el nu mânca niciodată în comun; îi explicase că avea masa asigurată la locul de muncă. Minţea acum în mod curent şi cu iscusinţă. Niciodată nu consuma băuturi alcoolice în pensiune şi nici nu venea acasă beat. Domnul Coretti era puţin bizar, dar întotdeauna achita chiria la timp. Şi era foarte liniştit.

Coretti încetă s-o mai caute pe Antoinette. Încetă să mai frecventeze barurile. Bea dintr-o sticlă ţinută într-o pungă de hârtie, când se ducea şi revenea de la slujba lui, în depozitul unei edituri dintr-un cartier a cărui industralizare permitea existenţa puţinor baruri.

Lucra în schimburile de noapte.

Uneori, spre zori, cocoţat pe marginea patului nedesfăcut, moţăind — acum nu mai dormea niciodată întins — se gândea la ea. La Antoinette. Şi la ei. La specia integrată. Uneori specula visător... Poate că erau aidoma şoarecilor de casă, genul de animale mici care evoluaseră doar pentru a trăi în zidurile structurilor clădite de oameni.

Animale ce se hrănesc exclusiv cu băuturi alcoolice. Dotate cu un metabolism aparte, ele convertesc alcoolul şi diversele proteine din coctailuri, vinuri şi beri în tot ceea ce au nevoie. Îşi pot modifica aspectul exterior, precum cameleonii, pentru protecţie, astfel încât să trăiască printre noi. Şi poate că, se gândi Coretti, se dezvoltă în etape. În primele faze sunt asemănători oamenilor, consumă aceeaşi hrană ca ei şi-şi percep diferenţa doar sub forma senzaţiei neclare că nu fac parte dintre aceştia.

Animale înzestrate cu o şiretenie proprie, cu un ansamblu propriu şi special de instincte urbane. La care se adaugă capacitatea de a-i recunoaşte pe cei din aceeaşi specie, atunci când se află în preajmă. Poate...

Sau poate că nu...

Coretti luneca în somn.

Într-o miercuri, la trei săptămâni după ce obţinuse noua slujbă, proprietăreasa deschise uşa camerei — nu ciocănea niciodată — şi-l anunţă că e căutat la telefon. Glasul ei era crispat de obişnuita suspiciune şi Coretti o urmă pe coridorul întunecat, până în sufrageria comună de la etajul doi, unde se găsea telefonul.

Ducând la ureche receptorul negru, de modă veche, auzi la început doar muzică, apoi un vuiet sonor care se descompuse într-un amalgam de fragmente de conversaţii. Râsete... Nimeni nu-i vorbi pe fondul zgomotos al localului, însă melodia din fundal era „You're the Reason Our Kids Are Ugly".

Pe urmă se auzi tonul, când cel care-i telefonase închise.

Mai târziu, singur în odaia lui, ascultând paşii apăsaţi ai proprietăresei în camera de dedesubt, Coretti îşi dădu seama că nu era nevoie să mai rămână aici. Fusese chemat. Gazda impusese însă ca orice plecare din pensiune să fie anunţată cu trei săptămâni înainte. Asta însemna că bărbatul îi datora bani. Instinctul îi spunea să renunţe la ei.

Muncitorul creştin reformat din încăperea vecină tuşi prin somn, când Coretti se sculă şi porni pe hol, spre telefon. Îl anunţă pe şeful schimbului său că părăsea slujba. Închise şi reveni în camera lui, încuie uşa şi se dezbrăcă fără grabă până ce rămase gol-puşcă în faţa litografiei cu ramă ţipătoare a lui Iisus, aflată deasupra biroului brun din oţel.

După aceea numără nouă bancnote de câte zece dolari şi le aşeză cu atenţie lângă plăcuţa cu două mâini încleştate în rugăciune care orna tăblia biroului.

Erau bani arătoşi. Bani perfect valabili. Îi făcuse el însuşi.

De data aceasta, Coretti n-avea chef să pălăvrăgească. Antoinette avea în faţă o *margarita;* comandă şi el acelaşi lucru. Ea plăti, scoţând banii cu o mişcare expertă dintre sânii care se legănau în decolteul adânc al rochiei. El întrezări branhia închizându-se acolo. Se simţi cuprins de o bruscă excitare — care de data aceasta nu se materializă printr-o erecţie.

După cea de-a treia *margarita,* şoldurile li se atingeau şi o senzaţie nouă se răspândea prin el în valuri lente de orgasm. Zona de contact era lipicioasă şi avea mărimea bazei degetului mare, în locul unde ţesătura se deschisese. El era doi oameni: interiorul, contopindu-se cu ea într-o totală comuniune celulară, şi învelişul, care stătea neglijent pe taburetul barului, cu coatele de ambele părţi ale paharului, jucându-se între degete cu paiul cocteilului. Zâmbind binevoitor în gol. Calm, în penumbra răcoroasă.

Şi o dată, însă numai o singură dată, o părticică distantă şi îngrijorată din el îl făcu pe Coretti să-şi plece privirea spre locul unde pulsau tuburile moi, rubinii, iar cârceii purtând în vârf buze tăioase se mişcau în umbrele dintre ei. Precum tentaculele întrepătrunzându-se a două anemone stranii.

Se împerecheau, fără ştirea nimănui.

Iar barmanul, când aduse următorul rând, le oferi surâsul lui obosit şi spuse:

— Plouă tare, este? Nu mai vrea să-nceteze.

— Aşa a ţinut-o toată săptămâna asta nenorocită, răspunse Coretti. Toarnă cu găleata.

Şi o spusese perfect. Ca un om adevărat.

-------------------